

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.35/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. november 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt vádlott1 volt rendőr őrmester ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. április 16. napján kihirdetett Kb.I.3/2024/8. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott elzárás és lefokozás büntetéseket mellőzi.

A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2500 (kettőezer-ötszáz) forintra enyhíti.

A 750.000 (hétszázötvenezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 10 (tíz) havi részletfizetést engedélyez. Egyhavi részlet összegét 75.000 (hetvenötezer) forintban állapítja meg. A 750.000 (hétszázötvenezer) forint pénzbüntetés meg nem fizetése vagy az egyhavi részlet megfizetésének elmulasztása esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét fogházbüntetésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott anyja neve: helyes anyja neve, továbbá a személyazonosító okmányának száma: okmányszám1

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. április 16. napján kihirdetett Kb.I.3/2024/8. számú ítéletével vádlott1 rendőr őrmester vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért 14 nap elzárásra, 300 napi tétel napi tételenként 5000 forint pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. Az 1.500.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosítás, elzárás helyett végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztés kiszabása érdekében. A vádlott és védője enyhítésért fellebbeztek.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a vádlottal szemben a terhére rótt bűncselekmény miatt törvénysértően enyhe büntetést szabott ki. Utalt arra, hogy a vádlotti magatartás a társadalomnak a rendőrség hivatásos állományába tartozó személyekbe vetett bizalmának lerombolására alkalmas, amely súlyosító körülményként értékelendő a vádlott terhére. Hivatkozott továbbá arra, hogy vádlottl rendőr őrmester alig 4 év szolgálati ideje alatt 4 alkalommal részesült fegyelmi fenyítésben, továbbá nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a jelen bűncselekményt szolgálatban kötelességszegés büntette miatt folyamatban volt büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróságnak a középértékként irányadó 1 év 6 hónapot kellett volna figyelembe venni a szabadságvesztés kiszabásánál. Utalt továbbá arra, hogy az időmúlás tényén kívül a bizonyítási eljárás végén tett beismerés, valamint a két kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodás nem indokolta a vádlottal szemben szabadságvesztés helyett elzárás kiszabását. Álláspontja szerint a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt azzal, hogy annak próbaidőre történő felfüggesztése jelenthet olyan visszatartó erőt, amely egyrészt a vádlott személyét érintően, másrészt az általa elkövetett bűncselekmény súlyához igazodóan a jogalkotó szándékát tükrözi.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.478/2024/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéssel kapcsolatban kifejtette, hogy az a katonai büntetés tekintetében vezethet eredményre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és ennek alapján rögzítette a tényállást, okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére nézve, majd törvényesen minősítette az elbírált hivatali bűncselekményt. Utalt azonban arra, hogy az ítélet személyi része a vádlott állományilletékes parancsnokának a vádlott szolgálati viszonyát megszüntető parancsa alapján kiegészítendő azzal, hogy a vádlott szolgálati viszonya lemondással 2024. április 23. napján megszűnt.

[5] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a katonai tanács megfelelően vizsgálta a vádlott javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket, azonban tévedett, amikor a büntetési célok elérését nem szolgáló 14 nap elzárás büntetéssel sújtotta az indokolt és törvényes mértékű pénzbüntetés mellett. Utalt arra, hogy a vádlott a törvénnyel második alkalommal került összeütközésbe, és különös tekintettel időközben bekövetkezett leszerelésére, vele szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést indokolt kiszabni az elzárás helyett. Utalt továbbá arra is, hogy nincs helye előzetes bírósági mentesítés alkalmazásának. Kifejtette, mivel a vádlott szolgálati viszonya lemondással megszűnt, a vádlott tiszthelyettesi rendfokozatát elvesztette, így vele szemben lefokozás katonai büntetés kiszabására nem kerülhet sor. A fellebbviteli főügyészség ezért a lefokozás

mellőzésére tett indítványt. Megjegyezte ugyanakkor, hogy az elsőfokú tárgyalás 8. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvében konzekvens módon alkalmazni kellett volna a Be. 445. § (10) bekezdésében foglaltakat, különösen a Be. 445. § (2) bekezdés e) és g) pontjában foglaltak érvényesülése végett. Összességében tehát azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, melynek keretében a vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki a Be. 102. § (1) bekezdésének alkalmazása nélkül a Btk. 85. § felhívásával a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtön fokozatú, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést, egyben a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezzen arról, hogy e büntetés végrehajtása esetén a vádlott a szabadságvesztés végrehajtása kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ezen túlmenően mellőzze a lefokozás katonai büntetést a pénzbüntetés érintetlenül hagyása mellett. A Btk. 51. § (1) és (2) bekezdésére alapítottan rendelkezzen arról, hogy a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén azt börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egyebekben az elsőfokú határozatot hagyja helyben.

[6] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsához eljuttatta fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett, és a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása alapján állapította meg a büntetőjogi felelősségét. Kifogásolta azonban, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés mértékét nem a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokkal összhangban határozta meg. Álláspontja szerint a terhelt bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe. Utalt arra, hogy védencével szemben csak a cselekmény elkövetését követő két és fél év elteltével közölték a gyanút, ennyi idő elteltével már nem emlékezett az eseményekre, ezért történt, hogy beismerő vallomást csak a tárgyaláson, a kamerafelvételek lejátszását követően tett. Utalt továbbá a védő arra is, hogy a bűncselekmény elkövetése óta közel öt év eltelt, amikor az elsőfokú bíróság kihallgatta. Hivatkozása szerint az eltelt idő semmiképpen sem róható a vádlott terhére, sőt ő ezalatt az idő alatt a beosztásából történő felfüggesztés alatt állt. Ezen túlmenően két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia. Kifogásolta a védő a pénzbüntetés alkalmazását, illetve annak kirívó mértékét. Álláspontja szerint a vádlott személyi körülményei azt nem indokolják, nem lehet a cél a vádlott egzisztenciális ellehetetlenítése. Utalt arra, hogy a vádlott cégének vagyona nem azonos a vádlott saját vagyonával. Kifejtette, hogy a vádlott cselekmény elkövetése óta tanúsított magatartására, a jelentős időmúlásra figyelemmel büntetés kiszabása szükségtelen, hiszen védencének társadalomra veszélyessége olyan csekély mértékű, hogy vele szemben büntetés kiszabása helyett a Btk. 64. §-a alapján megrovásban részesítése is elegendő. A védő másodsorban méltányosabb tartamú pénzbüntetés kiszabását indítványozta.

[7] A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott a saját védelmében és az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nagyon sajnálja a történeteket. Az eseményt követően 2 és fél évvel közölték vele alapos gyanút, és csak a cselekményt követő ötödik évben ismerhette meg a felvételt. Már a gyanúsításkor sem emlékezett jól arra, hogy mi történt, ezért nem tett azonnal beismerő vallomást, de a felvétel lejátszását követően nyomban elismerte a felelősségét. A vádlott beszámolt a korábbi elítéltetése alapjául szolgáló cselekményről. Utalt arra, hogy szerette a munkáját, és megpróbálta tőle telhetően a legjobban ellátni a feladatait.

A jelen eljárás alapját képező cselekményhez kapcsolódóan előadta, hogy utólag kiderült, hogy egy adminisztratív mulasztás volt az, amely végső soron a bűncselekmény elkövetéséhez vezetett. A vádlott csatlakozott a védője által a fellebbezés indokolásában kifejtettekhez.

[8] Az ügyész, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (3) és (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel korlátozott. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta, hogy az elsőfokú katonai tanács nem vétett-e olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné, valamint az elsőfokú ítéletnek a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit.

[9] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során nem követett el olyan a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében, valamint a Be. 609. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Az eljárási szabályok megsértésére az érdekeltek nem is hivatkoztak. Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyv kivonatban nem rögzítette a perbeszédeket és az utolsó szó jogán elhangzottakat, valamint az ügydöntő határozat szóbeli indokolását, a Be. 445. § (9) bekezdésén alapszik. A (10) bekezdés szövege csupán lehetőséget ad arra, tehát elmaradása nem eljárási szabálysértés.

[10] Az ügyész, a vádlott és a védő egyaránt a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján terjesztették elő fellebbezésüket, azok kizárólag a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezéseket támadták. A Be. 590. § (3) bekezdéséből következően így a felülbírálat csak az ítélet fellebbezéssel sérelmezett rendelkezéseit érinti, és nem vizsgálta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írt tényállás megalapozottságát. A bűnösség megállapítása és a jogi minősítés helyessége vizsgálatának során tehát az elsőfokú ítéletben írt történeti tényállás képezte a felülbírálat alapját.

[11] A bünteteskiszabás során jelentőséggel bíró személyi körülmények tekintetében bekövetkezett változásokat azonban a másodfokú bíróságnak rögzítenie kellett az ítéletében, így azt, hogy a vádlott szolgálati viszonya 2024. április 23. napi hatállyal lemondás jogcímmel megszűnt, jelenleg a cég1 Kft. ügyvezető igazgatójaként dolgozik, havi jövedelme 250.000 forint. Helyesbíteni kellett továbbá a vádlott személyi körülményei körében a szolgálati viszonya kezdeteként megjelölt 2025. szeptember 1-i időpontot, mert a szolgálati viszonya ténylegesen 2015. szeptember 1-jén kezdődött.

[12] A bűnösség megállapítása és a jogi minősítés körében rögzíthető, hogy nem tévedett a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor vádlott1 rendőr őrmester vádlott bűnösségét a Btk. 305. § c) pontjában írt hivatali visszaélés büntetében megállapította. Ezt a bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen hivatali helyzetével egyébként visszaél. Az elsőfokú bíróság

ítélete [21] bekezdésében helytállóan rögzítette, hogy a vádlott mely jogszabályi rendelkezés alapján minősült hivatalos személynek. Helyesen indokolta, hogy vádlottl rendőr őrmester szolgálatának leadását követően, a rendőri mivoltával visszaélve, szolgálati egyenruhában, hivatalos eljárás látszatát keltve, a saját tulajdonát képező vállalkozásnak előnyt biztosítva valósította meg a rendelkező részben terhére megállapított bűncselekményt, amikor lehetővé tette, hogy cégének gépjárműve megfelelő iratok hiányában a vámhatósági eljárást kikerülve Magyarország területére belépjen.

[13] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem, de az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés alapos.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban a vádlott szolgálati viszonyának megszűnését további enyhítő körülményként kell figyelembe venni, figyelemmel arra, hogy a jövőben lehetősége sem lesz hivatali bűncselekmény elkövetésére. Utalni kíván a másodfokú bíróság továbbá az elsőfokú bíróság által már hivatkozott eljárás elhúzódására, amely időtartamában jelentősen meghaladja a hasonló ügyekben előforduló késedelmet. vádlottl rendőr őrmester a bűncselekményt 2019. augusztus 13. napján követte el, így az időmúlás a másodfokú elbírálás időpontjáig több mint 5 év, amely az adott bűncselekményre előírt büntetési tétel felső határát – 3 év –, de az adott bűncselekményre irányadó elévülési időt is meghaladja. A vádlottal szemben több mint két év elteltével került sor a gyanúsítás közlésére, és az ellene folyamatban lévő eljárásra figyelemmel beosztásából felfüggesztették.

[15] A fenti körülmények mellett az ügyészség által indítványozott próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása, de az elsőfokú ítélet rendelkező részében írt elzárás büntetés is eltúlzott. Ezért a másodfokú bíróság az ügyészi indítványnak nem adott helyt, és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a vádlottal szemben kiszabott elzárás büntetést is mellőzte. Szintén mellőzte az elsőfokú bíróság által kiszabott lefokozás katonai büntetést.

Rúzs-Bakacsi rendőr őrmester szolgálati viszonya időközben lemondással megszűnt. Helytállóan utalt arra a Fellebbviteli Főügyészség, hogy ezzel a vádlott elveszítette rendfokozatát, így vele szemben a Btk. 137. §-ában írt büntetési kiszabására nem kerülhet sor, hiszen rendfokozat hiányában az okafogyottá vált.

[16] Az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma arányos a vádlotti cselekmény tárgyi súlyával, azonban az egy napi tétel összege eltúlzottan került meghatározásra 5000 forintban. Az elkövető vagyoni, jövedelmi és személyi viszonyait tükrözően a másodfokú katonai tanács azt 2500 forintban határozta meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az összesen 750.000 forint pénzbüntetés feleltethető meg a cselekmény tárgyi súlyának, a vádlott alanyi bűnössége fokának és a feltárt enyhítő és súlyosító körülményeknek. A vádlottal szemben már ez a pénzbüntetés is megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. A másodfokú bíróság a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján a pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett, és a

Btk. 51. §-a alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helybenhagyta azzal, hogy a vádlott anyja neve leírását, továbbá személyi azonosító okmányának számát helyesbítette.

Budapest, 2024. november 22.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

bíró
előadó
bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.I.3/2024/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.35/2024/6. számú ítélete folytán vádlottl volt rendőr őrmester vádlott tekintetében 2024. november 22. napján a rendelkező részben írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. november 22.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke